

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 66 PŽ-350/2022-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednice vijeća, Tatjane Kujundžić Novak, suca izvijestitelja, i Josipa Turkalja, člana vijeća, u pravnoj stvari prvotuzitelja MIRJANE MILUN, OIB 03918859421, Sinj, Domovinskog rata 3, (nasljednice iza pokojnog ANTE MILUNA, OIB 25832764734, Sinj, Domovinskog rata 3), drugotuzitelja JOSIPA MILUNA, OIB 36822689540, Sinj, Domovinskog rata 1, trećetuzitelja JAKOVA MILUNA, OIB 76856017898, Sinj, Domovinskog rata 1, četvrtotuzitelja PETRA MILUNA, OIB 73240251203, Sinj, Domovinskog rata 66 i petotuzitelja FILIPA MILUNA, OIB 83980713248, Sinj, Domovinskog rata 1, koje zastupa punomoćnik Mijo Jeličić, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika SINJ d.d. u stečaju, OIB 23943934509, Sinj, Lumbinov most b.b., kojeg zastupa punomoćnica Marija Jerončić Mandić, odvjetnica u Splitu, radi isplate iznosa od 346.886,40 kn na ime naknade zbog neovlaštenog korištenja stvari i naknada štete zbog izmakle koristi u iznosu od 509.600,00 kn, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-36/2018-255 od 19. lipnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 2. ožujka 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-36/2018-255 od 19. lipnja 2019. u točki I. izreke i u točki II. izreke u dijelu u kojem je naloženo prvo do petotuzitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 90.312,50 kn u roku od osam (8) dana.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu u točki I.I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 346.886,40 kn sa zateznom kamatom koja na iznos od 3.792,00 kn teče od 1. ožujka 2012. do isplate, a na mjesečne iznose od po 4.765,20 kn mjesečno u razdoblju od 1. travnja 2012. do 1. ožujka 2018. od svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve do isplate, sve po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. U točki I.II. izreke odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 509.600,00 kn sa zateznom kamatom prema odgovarajućoj kamatnoj stopi na ime naknada štete zbog izmakle koristi. U točki II. izreke naloženo je tužiteljima 1-5. naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 90.312,50 kn, dok je za više traženi trošak parničnog postupka u iznosu od 177.812,50 kn odbijen zahtjev tuženika.

2. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je predmet ovog postupka zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 346.886,40 kn, na ime naknade zbog neovlaštenog korištenja stvari na temelju odredbe čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09 i 90/10; dalje: ZV) te zahtjeva za isplatu iznosa od 509.600,00 kn na ime naknade štete-izmakle koristi na temelju čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO), a čemu se tuženik protivi te osporava osnovu i visinu potraživanja.

3. Nakon provedenog dokaznog postupka uvidom u isprave u spisu i nalaz vještaka prvostupanjski sud je ocijenio tužbene zahtjeve neosnovanim, između ostalog pozivajući se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-232/2018-2 od 5. prosinca 2018., kojom je preinačena odluka ovog suda poslovni broj PŽ-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. u točki I. izreke u pogledu predaje u posjed, zaključivši da je tuženik pošten posjednik i da tužitelju ne pripada pravo na naknadu. Odluku o trošku postupka temelji na odredbama čl. 154. st. 1. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15; dalje: ZS) te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa).

4. Protiv presude u točki I. u cijelosti i točke II. izreke u dijelu u kojem im je naloženo platiti trošak tuženiku žalbu su podnijeli tužitelji zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navode da je presuda u točki I.I. proturječna ispravama u spisu, uslijed čega je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Činjenica je da je Vrhovni sud Republike Hrvatske preinačio odluku prvostupanjskog suda jer prema ocjeni revizijskog suda tuženik ima pravo na posjed predmetnih nekretnina od primitka dužnog iznosa naknade iz rješenja Ureda državne uprave u Splitsko dalmatinskom županiji, Ured za imovinsko-pravne poslove, Ispostava Sinj, Klasa: UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj: 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001., sve u skladu s odredbom čl. 163. st. 1. ZVDSP-a. Međutim, navedeno pravo tuženika na posjed predmetnih nekretnina ne utječe na pravo vlasništva tužitelja na predmetnim nekretninama, već samo odgađa predaju nekretnina tužiteljima u posjed dok ne isplate tuženiku dužni iznos naknade za neizgrađeno građevinsko zemljište. Vrhovni sud nije raspravljao o učinku prijeboja niti o pravu na plodove, a niti odluka Vrhovnog suda upućuje na to da tuženik kao pošten posjednik ima pravo na iskorištavanje predmetne nekretnine. Osim toga Vrhovni sud nije vodio računa o tome je li ili nije tražbina tuženika prestala

prijebojem, a sud je u obrazloženju svoje odluke za to dao pogrešne razloge. Dakle, sud nije ocijenio izjavu o prijeboju koju je tužitelj dao u podnesku od 17. svibnja 2012. a koji je tuženik primio 21. svibnja 2012., kao i u podnesku od 3. travnja 2019. u kojem je jasno navedeno da je prijeboj izvršen i da tuženik više nema tražbine prema tužiteljima, odnosno da je tuženik nesavjesni posjednik od veljače 2012. jer je njegova tražbina u iznosu od 41.779,30 kn u cijelosti prebijena s tražbinom tužitelja zaključno s mjesecom veljačom 2012. Smatra da mu pripada pravo na naknadu za koristi koje je nepošteni posjednik imao za vrijeme svog posjedovanja nekretnine, odnosno od 1. ožujka 2012. do 1. ožujka 2018. kada je nesporno nekretnina vraćena u posjed tužiteljima. U pogledu naknade štete izmakle koristi presuda uopće nema razloga (točka I.II. izreke). Predlaže pobijanu presudu preinačiti i prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu parničnog troška tužitelju, podredno ukinuti presudu i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Potražuje trošak žalbenog postupka.

5. Odgovor na žalbu nije podnesen.

6. Žalba nije osnovana.

7. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio kako je presuda u pobijanom dijelu pravilna i zakonita.

8. Prethodno je potrebno ukazati da je prvostupanjskom presudom poslovni broj P-226/2013 od 13. listopada 2014. odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev radi predaje u zakoniti, neposredni i samostalni posjed tužiteljima nekretnine označene kao čest.zem. 239/17 Z.U. 3103 K.O. Sinj slobodnu od osoba i svojih stvari (točka I.1. izreke) i radi isplate tužitelju Anti Milunu za razdoblje od 11. svibnja 2011. do 11. svibnja 2014. iznos 120.384,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama od dospjeća pojedinačnih glavnica do isplate te ubuduće do predaje nekretnine u posjed iznos 2.508,00 kn mjesečno s pripadajućim zateznim kamatama; tužitelju Josipu Milunu za razdoblje od 11. svibnja 2011. do 11. svibnja 2014. iznos 120.384,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama od dospjeća pojedinačnih glavnica do isplate te ubuduće do predaje nekretnine u posjed iznos 2.508,00 kn mjesečno s pripadajućim zateznim kamatama; tužitelju Jakovu Milunu za razdoblje od 11. svibnja 2011. do 11. svibnja 2014. iznos 40.128,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama od dospjeća pojedinačnih glavnica do isplate te ubuduće do predaje nekretnine u posjed iznos 836,00 kn mjesečno s pripadajućim zateznim kamatama; tužitelju Petru Milunu za razdoblje od 11. svibnja 2011. do 11. svibnja 2014. iznos 40.128,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama od dospjeća pojedinačnih glavnica do isplate te ubuduće do predaje nekretnine u posjed iznos 836,00 kn mjesečno s pripadajućim zateznim kamatama (točka I.2. izreke) te radi naknade troškova parničnog postupka (točka I.3. izreke). Tužiteljima je naloženo na

jednake dijelove naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 29.425,00 kn (točka II. izreke).

9. Odlukom ovog suda poslovni broj PŽ-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. preinačena je prvostupanjska presuda u točki I.1. izreke te je naloženo tuženiku u roku od osam dana i pod prijetnjom ovrhe predati tužiteljima u zakoniti, neposredni i samostalni posjed nekretninu označenu kao čest. zem. 239/17 Z.U. 3103 K.O. Sinj slobodnu od osoba i svojih stvari, te je ukinuta prvostupanjska presuda u točki I.2., I.3. i točki II. izreke i predmet je u tom dijelu vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

10. Protiv drugostupanjske presude u točki I. njene izreke tuženik je podnio reviziju i Vrhovni sud je u odluci poslovni broj Revt 232/2018-2 od 5. prosinca 2018. ukinuo drugostupanjsku odluku u točki I. izreke uz obrazloženje da imajući na umu sadržaj rješenja upravnog tijela te utvrđenu činjenicu da tuženiku nije isplaćen iznos naknade za neizgrađeno građevinsko zemljište utvrđen u točki II. tog rješenja da tuženik ima pravo na posjed predmetnih nekretnina do primitka dužnog iznosa naknade, sve u skladu s odredbom čl. 163. st. 1. ZVDSP-a. Navedeno pravo tuženika na posjed predmetnih nekretnina ne utječe na pravo vlasništva tužitelja na predmetnim nekretninama, već samo odgađa predaju nekretnina tužiteljima u posjed dok ne isplate tuženiku dužni iznos naknade za neizgrađeno građevinsko zemljište.

11. U ponovnom postupku tužitelji potražuju isplatu iznosa od 346.886,40 kn, na ime naknade zbog neovlaštenog korištenja stvari koja naknada je bila predmet ispitivanja u presudi poslovni broj P-226/2013 od 13. listopada 2014, kao i u odluci ovog suda poslovni broj PŽ-9116/2014-5 od 4. siječnja 2018. u kojem dijelu je ukinuta prvostupanjska presuda i predmet vraćen na ponovno suđenje, uvećano za daljnje mjesece do predaje u posjed.

12. Međutim, tužitelji su postavili i novi zahtjev u podnesku od 20. ožujka 2018. (str. 139. spisa) za naknadu štete zbog izgubljene zarade-koristi u iznosu od 614.298,20 kn, da bi i u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu od 3. travnja 2019. (str. 241.-244. spisa) zatražili po toj osnovi isplatu iznosa od 509.600,00 kn, koje zahtjeve je prvostupanjski sud odbio.

13. U međuvremenu je umro prvotužitelj Ante Milun i postupak u odnosu na njega je prekinut rješenjem suda od 19. svibnja 2021., te je nastavljen u odnosu na nasljednicu Mirjanu Milun rješenjem suda od 8. prosinca 2021.

14. U odnosu na isplatu iznosa od 346.886,40 kn, na ime naknade zbog neovlaštenog korištenja stvari (točka I.I. izreke).

15. Između stranaka nije sporno:

- da je na temelju djelomičnog rješenja Ureda državne uprave u Splitsko-dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001. koje je postalo pravomoćno 11. svibnja 2011., prednici tužitelja Miri Milun ud. Petra, daje u vlasništvo i posjed nekretnina označena kao čest. zem. 239/17 k.o. Sinj, površine 2508 m² za cijelo;

- da je tim rješenjem u točki II. izreke utvrđena obveza vlasnice nekretnine na plaćanje naknade za oduzeto neizgrađeno zemljište u kunsjoj protuvrijednosti 11.009,76 DEM prema prodajnom tečaju ovlaštene banke na dan isplate, u roku 60 dana od dana pravomoćnosti rješenja (11. svibnja 2011.), što je na dan 10. srpnja 2011. iznosilo 5.629,20 EUR u kunsjoj protuvrijednosti 41.779,30 kn,

- da je u točki III. izreke tog rješenja utvrđena obveza tuženika novoj vlasnici predati u posjed navedeno zemljište danom prijenosa odnosno isplate iznosa utvrđenog u točki II rješenja;

- da su tužitelji Ante Milun i Josip Milun u zemljišnim knjigama upisani kao suvlasnici predmetne nekretnine u 3/9 djela, dok su tužitelji Jakov Milun, Petar Milun i Filip Milun upisani kao suvlasnici u 1/9 dijela;

- da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak rješenjem prvostupanjskog suda broj St-28/01 od 12. studenog 2001.;

- da je tuženik tužiteljima predao u posjed nekretninu čest. zem. 239/17 k.o. Sinj, površine 2508 m² 1. ožujka 2018.

16. Sporno je, je li tuženikova tražbina prestala građansko pravnom kompenzacijom-prijebojem u veljači 2012., odnosno je li od tog momenta tuženik nepošteni posjednik uslijed čega tužiteljima pripada pravo na naknadu za koristi koje je nepošteni posjednik imao za vrijeme svog posjedovanja nekretnine, odnosno od 1. ožujka 2012. do 1. ožujka 2018., kao i naknada štete na ime izmakle koristi u istom razdoblju.

17. Vrhovni sud je u svojoj odluci poslovni broj Revt 232/2018-2 od 5. prosinca 2018., zaključio da tuženik ima pravo sadržaja retencije nekretnine oznake čest. zem. 239/17 K.O. Sinj u suvlasništvu tužitelja temeljem rješenja Ureda državne uprave u Splitsko Dalmatinskoj županiji, Ispostava Sinj, Klasa UP/I-942-05/97-01/110 Ur. broj 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001., dok prednica tužitelja odnosno tužitelji ne isplate tuženiku naknadu utvrđenu u točki II. rješenja, pritom se poziva na odredbu čl. 163. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

18. Odredbom čl. 163. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09 i 143/12; dalje: ZOVO) je propisano da posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku ako ima pravo koje ga ovlašćuje na posjedovanje te stvari.

19. U pravu su žalitelji kada tvrde da Vrhovni sud nije raspravljao o učinku prijeboja niti o pravu na plodove.

20. Pravo koje tuženiku daje pravo zadržanja (retencije) nekretnine, je pravo koje mu omogućava da nekretninu u vlasništvu tužitelja ne preda u posjed dok mu se ne isplati naknada iz točke II. rješenja Ureda državne uprave Splitsko dalmatinske županije, Ured za imovinsko-pravne poslove, Ispostava Sinj, Klasa: UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj: 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001., koje je postalo pravomoćno 11. svibnja 2011. Navedeno pravo tuženika na posjed predmetne nekretnine ne utječe na pravo vlasništva tužitelja na predmetnim nekretninama, već samo odgađa

predaju nekretnina tužiteljima u posjed dok ne isplate tuženiku dužni iznos naknade za neizgrađeno građevinsko zemljište.

21. Žalitelji smatraju da je tuženik nepošteni posjednik i pozivaju se na odredbu čl. 165. ZV-a kojom je propisano kako nepošteni posjednik tuđe stvari mora je predati vlasniku ili osobi koju taj odredi, te naknaditi sve štete koje su na njoj nastale i sve koristi koje je imao za vrijeme svojega posjedovanja, pa i one koje bi stvar dala da ih nije zanemario.

22. Međutim, pogrešno žalitelji smatraju da je tuženik nepošteni posjednik i da to pravo tuženiku ne daje pravo na ubiranje plodova iz nekretnina, jer pravo na ubiranje plodova u konkretnom slučaju zakupnine tuženik crpi iz odredbe čl. 164. ZV.

23. Odredbom čl. 164. ZV-a propisano je da poštteni posjednik tuđe stvari koju nema pravo posjedovati mora je predati vlasniku ili osobi koju taj odredi, ali nije dužan dati naknadu za to što ju je upotrebljavao i od nje imao koristi primjerene onom pravu na posjed za koje je vjerovao da mu pripada, a ne treba ni naknaditi ono što je pritom oštećeno ili uništeno.

24. Pravilno je prvostupanjski sud zaključio, a što prihvaća i ovaj sud da je tuženik bio poštteni posjednik do 1. ožujka 2018., kada je nekretnina predana u posjed tužiteljima, s obzirom na to da prednik tužitelja, a ni tužitelji do tada nisu isplatili naknadu za oduzeto neizgrađeno zemljište iz točke II. rješenja Ureda državne uprave u Splitsko dalmatinskom županiji, Ured za imovinsko-pravne poslove, Ispostava Sinj, Klasa: UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj: 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001. u kunsnoj protuvrijednosti od 41.779,30 kn.

25. Žalbeni navod tužitelja kako imaju pravo na prijeboj jer su imali dospjelu tražbinu prema tuženiku kao nepoštenom posjedniku i da je prijeboj nastao u veljači 2012. od kada je prestala tražbina tuženika prema tužiteljima, nije osnovan.

26. Odredbom čl. 104. st. 1. SZ-a/96 utvrđeno je pravo na prijeboj, a prebijanje na temelju jednostrane izjave jedne od strana obveznogpravnog odnosa (jednostrana ili građanskopravna kompenzacija) propisano je u odredbama čl. 195.- čl. 202. ZPP.

27. Žalitelji bi imali pravo na prijeboj na temelju odredbe čl. 104. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 82/06; dalje: SZ) pod pretpostavkom da imaju tražbinu prema tuženiku i da je tuženik nepošteni posjednik što ovdje nije slučaj, kako je to pravilno zaključio prvostupanjski sud. Dakle, nije postojala tražbina tužitelja koja bi se mogla prebiti s tražbinom tuženika sve do predaje u posjed nekretnine tužiteljima, a to je nesporno 1. ožujak 2018.

28. S obzirom na to da je tuženik bio poštteni posjednik i imao je pravo na posjed neovisno o pravu vlasništva sve do 1. ožujka 2018., odnosno imao pravo koje ga ovlašćuje na posjedovanje te stvari, stoga nije dužan tužiteljima platiti naknadu za to što je upotrebljavao nekretninu (davao u zakup) i od nje imao koristi, jer prednik tužitelja, a ni tužitelji nisu isplatili naknadu za oduzeto neizgrađeno zemljište iz točke

II. rješenja Ureda državne uprave u Splitsko dalmatinskom županiji, Ured za imovinsko-pravne poslove, Ispostava Sinj, Klasa: UP/I-942-05/97-01/110, Ur. broj: 2181-08/6-01-7 od 3. prosinca 2001.

29. Dakle, prvostupanjski sud je pravilno zaključio kako potraživanje tužitelja nije osnovano na temelju odredbe čl. 164. st. 1. ZV-a, jer je tuženik imao pravo upotrebljavati stvar i gospodarski je iskorištavati, te je imao pravo na davanje predmetne nekretnine u zakup i za istu primati korist ostvarene od tog zakupa.

30. O zahtjevu za naknadu štete zbog izmakle koristi u iznosu od 509.600,00 kn.

31. Ovaj zahtjev su tužitelji postavili u podnesku od 20. ožujka 2018. (str. 139. spisa) u iznosu od 614.298,20 kn, da bi i u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu od 3. travnja 2019. (str. 241.-244. spisa) zatražio po toj osnovi isplatu iznosa od 509.600,00 kn.

32. Na temelju odredbi čl. 1045. st. 1. ZOO-a, tko drugome prouzroči štetu dužan je nadoknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, a sukladno odredbi čl. 1046. ZOO-a (imovinska) šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist). Dakle, pretpostavke odgovornosti za štetu su: a) postojanje osobe odgovorne za štetu (štetnik), b) protupravna štetna radnja, c) postojanje štete i d) uzročna veza između štetne radnje štetnika i štete kao posljedice te radnje.

33. Tužitelji svoj zahtjev za naknadu štete u iznosu od 509.600,00 kn činjenično temelje na izmakloj koristi odnosno očekivanom dobitku u iznosu ugovorene zakupnine za nekretninu čest. zem. 239/17 k.o. Sinj, površine 2508 m² u vremenskom razdoblju od 11. svibnja 2011. do 1. ožujka 2018.

34. Kako je to prethodno navedeno, a s obzirom na to da je tuženik bio pošten posjednik i imao je pravo na posjed do predaje nekretnine u posjed 1. ožujka 2018., neovisno o pravu vlasništva i nije bio dužan tužiteljima platiti naknadu za to što je upotrebljavao nekretninu (davao u zakup) i od nje imao koristi, tako nije dužan ni naknaditi štete zbog izmakle koristi u iznosu od 509.600,00 kn koju tužitelji potražuju iz iste činjenične osnove u vremenskom razdoblju od 11. svibnja 2011. do 1. ožujka 2018. Stoga je sud i u ovom dijelu pravilno odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

35. U odnosu na trošak parničnog postupka ovaj sud ukazuje kako tužitelji osim uopćenog navoda da presudu pobijaju i u točki II. izreke u kojoj im je naloženo naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 90.312,50 kn nisu obrazlagali zašto pobijaju trošak, slijedom čega je odluka o trošku ispitana po službenoj dužnosti u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava. Ovaj sud je utvrdio kako je sud pravilno, prema odgovarajućoj vrijednosti predmeta spora temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi s čl. 155. ZPP-a, uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/13, 118/14 i 107/15) tuženiku dosudio trošak postupka.

36. Slijedom navedenog, kako tužitelji svojim žalbenim navodima nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, a u postupanju prvostupanjskog suda nisu uočene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa tako niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju se pozivaju žalitelji valjalo je, na temelju odredaba čl. 368. st. 1. ZPP-a odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u pobijanom dijelu.

Zagreb, 2. ožujka 2022.

Predsjednica vijeća
Draženka Deladio

Broj zapisa: **eb307-2997b**

Kontrolni broj: **07515-8a1fc-9f8fc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DRAŽENKA DELADIO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.